

ΕΛΣΑ ΑΠΕΡΓΗ

Ερωτική Παγίδα



ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ



Η βροχή είχε σταματήσει δύο ώρες πριν, το τοπίο όμως ήταν ακόμη βαρύ, έμοιαζε φθινοπωρινό, παρ' όλο που ήδη πλησιάζαμε στην πολύχρωμη και μυρωδάτη καρδιά της άνοιξης. Ο επαρχιακός δρόμος για το εξοχικό του Στάθη, ήταν περιστοιχισμένος από λεύκες, όπου ανάμεσα στους κορμούς από τη δεξιά πλευρά, φαινόταν η λιμνοθάλασσα. Μέσα της αστραποβολούσαν οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου, δίνοντας στα νερά της πυρόξανθες ανταύγειες. Ήταν περασμένες οκτώ, όταν πίσω από την τελευταία στροφή φάνηκε η βίλα, επιβλητική και μόνη, πνιγμένη στα δέντρα, με θέα τα γαλαζοπράσινα νερά και ακόμη πιο πέρα, το ηλιοβασίλεμα! Λάτρευα αυτή τη θέα! Πολλές φορές τους επισκεπτόμουν έχοντας σαν κίνητρο αυτή τη θέα και μόνο!

Η γιορτή, ουσιαστικά, θα ξεκινούσε κάπως αργότερα, εμείς όμως, κατόπιν ιδιαίτερης πρόσκλησης,

ήμασταν ήδη εκεί, ώστε οι δύο φίλοι και συνάδελφοι στην τράπεζα, ο σύζυγός μου και ο Στάθης, να έχουν λίγο χρόνο για συζήτηση, πριν την έλευση των καλεσμένων.

Η ατμόσφαιρα μεταξύ μας στο αυτοκίνητο ήταν ευχάριστη, έως ενθουσιώδης θα έλεγα, εξαιτίας της χαράς του Στέφανου για την προαγωγή του Στάθη. Έχοντας ένα ελαφρό μειδίαμα, έλεγε και επαναλάμβανε συχνά-πυκνά πως κέρδισε τη θέση με το σπαθί του παραγκωνίζοντας δυναμικά κάθε σφετεριστή, που με πλάγια μέσα διεκδικούσε την «πρώτη καρέκλα» του τμήματός του. Και έτσι, οι δυο τους ήταν τώρα τα πλέον διευθυντικά στελέχη του τομέα της μηχανογράφησης, με πρώτο και καλύτερο τον άνδρα μου, ο οποίος αντικειμενικά κατείχε τη θέση επάξια! Ανταποκρινόταν καθημερινά σε ένα σωρό αναποδιές, περνώντας ατέλειωτες ώρες πίσω από την οθόνη του υπολογιστή, ελέγχοντας τα πάντα, προσέχοντας ταυτόχρονα η γνώμη του εκτός από σωστή να είναι και η πιο επιτυχημένη. Επιβαλλόταν τα πεπραγμένα του να εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ομίλου και να ικανοποιούν τους εταίρους της θυγατρικής στο εξωτερικό. Ήταν νόμος αυτό! Πάντα να ανεβάζει τον οικονομικό δείκτη η επίλυση που ο Στέφανος είχε επιλέξει!

«Πάντα», μια λέξη που γέμιζε καθημερινά τη ζωή μας με άγχος. Μα θα μπορούσε κανείς άραγε να είναι πάντα καλός, πάντα σωστός, πάντα τίμιος, πάντα εφευρετικός, πάντα σταθερός, πάντα τέλειος; Δεν τολμούσα να συμφωνήσω στο κατά πόσο ήταν εφικτό όλο αυτό, πάντως οι Βορειοευρωπαίοι υψηλά ιστάμενοι το απαιτούσαν, τόσο από τον Στέφανο όσο και από τους συμβούλους του. Και πραγματικά, η ξενόφερτη τράπεζα είχε κατακτήσει ένα μεγάλο μερίδιο στον χώρο.

Οι επενδυτές αυξάνονταν συνεχώς, τα τραπεζικά κέρδη διογκώνονταν και τα νέα υποκαταστήματα ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια σε όλη την επικράτεια. Βέβαια, όλα αυτά με το αζημίωτο. Οι μισθοί ήταν αντάξιοι της προσπάθειας, της υπερπροσπάθειας, θα έλεγα. Έτσι ζούσαμε πολύ άνετα, χωρίς μάλιστα να είναι απαραίτητο να συμβάλλω στα οικονομικά και εγώ.

Το μόνο πρόβλημα που θα μπορούσα να επισημάνω, είχε να κάνει με το ωράριο του Στέφανου, που πολλές φορές γινόταν βάρβαρο, καθώς του έλειπε η χρονική σταθερότητα ενός απλού υπαλλήλου. Ένα λάθος στο κεντρικό σύστημα των υπολογιστών ήταν ικανό να τον κρατήσει όλη τη νύχτα εκεί ή μία βλάβη σε ένα από τα μηχανήματα αυτόματης ανάληψης μπορούσε να χαλάσει το προγραμματισμένο μας μεσημεριανό γεύμα στο ταβερνάκι στην παραλία. Επανειλημμένα μου είχε συμβεί να ακυρώσω κάποιο ραντεβού, ή να διεκπεραιώσω μια υποχρέωση μόνη μου, γιατί τελικά, ο Στέφανος αντί για μεσημέρι, τέλειωσε απόγευμα ή εξαιτίας ενός απροόπτου συμβουλίου επέστρεψε αργά το βράδυ. Ακόμη και στις αργίες ήταν δυνατόν να πεταχτεί για μια ωρίτσα στην τράπεζα –επιβάλλεται, άλλωστε, να εξυπηρετούνται οι καλοί πελάτες– και αντί για μία ώρα να παραμένει εκεί πέντε, έξι!

Υπάρχουν, βέβαια και τα καλά του επαγγέλματος, ειδικά, όταν τον στέλνουν σε διάφορες μεγαλουπόλεις του εξωτερικού για σεμινάριο ή για να παρακολουθήσει κάποιο συνέδριο οπότε τον συνοδεύω κι εγώ. Αυτός βέβαια, έχει βεβαρημένο ημερήσιο πρόγραμμα, σε αντίθεση με μένα που έχω όλη την άνεση να γνωρίσω τις πόλεις και τα αξιοθέατά τους.

Σε γενικές γραμμές θα ομολογούσα πως μου άρεσε ο τρόπος που ζούσα, με ικανοποιούσε αυτή η ελευθερία

κινήσεων, η οικονομική άνεση και η οικογενειακή σταθερότητα που μου πρόσφερε ο Στέφανος! Κι όσο γι' αυτά τα χρονικά κενά, φρόντιζα να τα εκμεταλλεύομαι στο έπακρο, επιτρέποντας στον εαυτό μου να καταναλώνεται σε βιτρίνες, καφέδες με φιλικές συντροφιές, κέντρα γυμναστικής και αμέτρητες βόλτες στη θάλασσα. Έτσι απολάμβανα με μεγαλύτερη όρεξη τις στιγμές μου μαζί του, αφού η παρουσία του δεν μου γινόταν καθόλου κουραστική, αντίθετα την αποζητούσα. Στη σχέση μας δεν υπήρχε χώρος για μιζέριες και ενοχλητικές μικροεντάσεις, που θα μπορούσαν να δηλητηριάζουν λίγο-λίγο μια υγιή κατάσταση.

Η φυσιολογική φθορά που δημιουργεί η καθημερινή τριβή δεν μας έχει ακόμη αγγίξει. Η αγάπη είναι αυτονόητη, δεν αμφισβητείται και καλείται ανά πάσα στιγμή να λύσει κάθε πρόβλημα, να διαλευκάνει κάθε σκούρα κηλίδα. Και πράγματι, τα καταφέρνει ως τώρα μια χαρά! Είναι σπουδαίο πράγμα, τελικά, να ζει κανείς μέσα σε μια μεγάλη αγάπη και ακόμη σπουδαιότερο είναι η οντότητά του ταυτόχρονα να υπάρχει και να αναπνέει μέσα στη σχέση! Όπως επίσης, μεγάλη υπόθεση είναι να βιώνει μια περιποιημένη καθημερινότητα, η οποία ασυζητητί βοηθάει να κυλά η ζωή πιο όμορφα χωρίς αναταράξεις, βαρύγδουπες σκέψεις ή καταχρηστικές διαθέσεις για αλλαγές.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε στο προαύλιο δεξιά από τα σκαλιά της κύριας εισόδου. Ο Στάθης και η γυναίκα του βγήκαν να μας υποδεχθούν. Η χαρά τους ήταν ολοφάνερη, έλαμπαν από πάνω έως κάτω!

– Καλώς τους, φώναξε όλο ζωντάνια η Έλεν, περάστε!

– Συγχαρητήρια και επισήμως! είπε ο Στέφανος και αγκάλιασε τον Στάθη.

– Μπράβο, Στάθη, και εις ανώτερα! είπα και εγώ, συμεριζόμενη τη χαρά του.

– Ευχαριστώ παιδιά, ευχαριστώ πολύ! μας απάντησε, και συνέχισε:

– Ελάτε, περάστε μέσα, να τα πούμε λίγο πριν αρχίσει η γιορτή!

Ο Στάθης πήρε τον Στέφανο στο γραφείο του και άρχισαν τη συζήτηση για την προαγωγή, για τους συναδέλφους τους και τα μεγάλα αφεντικά, θέματα που κυριαρχούσαν πάντα στις συναντήσεις μας. Εγώ ζήτησα από την Έλεν να βγούμε στη βεράντα για να θαυμάσουμε το ηλιοβασίλεμα, μια που ήταν η ώρα. Δεν έφερε αντίρρηση, πήρε δυο ποτήρια σαμπάνια από τον μπουφέ με τα εδέσματα, που ήδη βρίσκονταν σε παράταξη προς τέρψιν των καλεσμένων, και ήρθε έξω.

– Εις υγείαν!

– Εις υγείαν, της απάντησα και ήπια μια γουλιιά από το ψηλόλιγνο ποτήρι με τον αφρώδη οίνο, εξέχοντα συνοδό κάθε εορταστικής περιστάσεως.

– Αν αρχίσουμε να πίνουμε από τώρα, φαντάσου τι έχει να γίνει στη συνέχεια! είπα, έτσι, απλά και μόνο για να πω κάτι.

– Και τι πειράζει, όλα επιτρέπονται απόψε! μου απάντησε συνεπαρμένη από τη χαρά και κατέβασε μονορούφι το περιεχόμενο του ποτηριού της, γελώντας δυνατά.

Συζητώντας για μόδα και σινεμά, η ώρα πέρασε και οι καλεσμένοι άρχισαν να φτάνουν. Η Έλεν και ο Στάθης χαιρετούσαν τους πάντες, δέχονταν τα συγχαρητήριά τους, έκαναν τις απαραίτητες συστάσεις μεταξύ των παρευρισκομένων, σήκωναν τα ποτήρια τους με όλους. Σε χρόνο ρεκόρ το μεγάλο σαλόνι και τα μπαλκόνια γέμισαν με κόσμο, συνάδελφους, αλλά

και φίλους και συγγενείς των οικοδεσποτών. Με τους περισσότερους βρισκόμασταν αρκετά συχνά, τόσο σε φιλικές συναντήσεις όσο και στα κοσμικά κέντρα της πόλης μας. Ήδη μας είχε κυκλώσει μια παρέα φίλων και... οι φιλοφρονήσεις, τα πειράγματα και οι φωνές κόντευαν να σκεπάσουν τη μουσική που έπαιζε πια αρκετά δυνατά. Κάποιοι λικνίζονταν κιόλας στον ρυθμό, άλλοι είχαν αρχίσει να δοκιμάζουν ότι υπήρχε επάνω στον μπουφέ, προσπαθώντας να απολαύσουν κάθε γεύση, και κάποιοι άλλοι να επιδίδονται στο πιο διαδεδομένο σπορ των πάρτυ –το φλερτ...!

Απορροφημένη στους αστεισμούς των φίλων και παρ' όλο που το οπτικό μου πεδίο ήταν περιορισμένο από το πηγαδάκι που σχημάτιζε η παρέα μου, κάποια στιγμή αισθάνθηκα ένα επίμονο βλέμμα να με παρακολουθεί, δυο μάτια σταθερά καρφωμένα επάνω μου. Και ένιωθα έντονα πως δεν ανήκαν σε κάποιον συνομιλητή μου από την ομήγυρη, που βιαζόταν να θαυμάσει το χιούμορ μου ή να συμφωνήσει με τα σχόλιά μου...

Ενοχλημένη από την περίεργη αίσθηση, άφησα το βλέμμα μου να πλανηθεί στην αίθουσα και κυρίως προς την κατεύθυνση που μου υπαγόρευε το ένστικτο. Σκοπός μου, αν μη τι άλλο, να βρω τι μου προκαλούσε την αναστάτωση και να το... καταστείλω! Και τότε, πάνω απ' τους ώμους των φίλων... τον είδα!

Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρα μου ελπίζοντας να ήταν μια εικόνα της φαντασίας, που ξεπετάχτηκε μπροστά μου σε λάθος τόπο και χρόνο, με μοναδικό σκοπό να μου χαλάσει τη βραδιά, όμως το όμορφο είδωλό του δεν υποχωρούσε... Ήταν ακόμη εκεί, ολοζώντανο και λαμπερό. Καθόταν απέναντί μου, στο μπράτσο μιας πολυθρόνας, με ένα ποτήρι στο χέρι και με κοιτούσε.

Δεν ξέρω πόση ώρα, καρτερικά, περίμενε το αντάμωμα των ματιών μας και μόλις συναντήθηκαν, είχε πανέτοιμο για μένα ένα γλυκύτατο, γεμάτο υποσχέσεις χαμόγελο!

Καθελωμένη στο κοφτερό του βλέμμα, για δευτερόλεπτα παρέμεινα σαν στήλη άλατος να τον κοιτάζω! Αιχμάλωτη στο δυναμικό περίγραμμα του προσώπου του, αισθάνθηκα μια απερίγραπτη έξαψη να με τυλίγει και να κοκκινίζω ολόκληρη! Προσπάθησα να στραφώ στην παρέα μου, αναζητώντας την μόλις απολεσθείσα ψυχραιμία μου στις ανάλαφρες κουβεντούλες της, αλλά μάταια. Η απρόσμενη παρουσία του με αιφνιδίασε τόσο πολύ που κατάφερε να καταλύσει την όποια αντίδρασή μου. Η υπόστασή μου ταράχτηκε συθέμελα, γεμίζοντάς με με την αίσθηση ανικανότητας κάθε κίνησης! Φοβήθηκα πως η ταραχή μου, από στιγμή σε στιγμή, θα γινόταν ορατή, κάτι που θα μου πρόσθετα προβλήματα, γι' αυτό, όσο ήταν ακόμη καιρός, παρακάλεσα τη λογική μου να συνεισφέρει στη διατήρηση μιας ορθολογικής σκέψης.

«Λοιπόν», μονολόγησα με προσποιητή αδιαφορία, «είναι όντως αυτός... Βρεθήκαμε εντελώς τυχαία στον ίδιο ουδέτερο χώρο και προσπάθησε να με χαιρετήσει σαν παλιοί γνώριμοι που ήμασταν! Τόσο απλά!» Τίποτε περισσότερο από αυτήν την αυστηρώς επιτυχημένη περιγραφή, δεν συνέβη! Επομένως προς τί όλη αυτή η παραφροσύνη; Τί κι αν ήταν εδώ, τί κι αν με κοιτούσε όλο προσμονή; Τί κι αν έλαμπε μες στο αστραφτερό χαμόγελό του; Ανήκει στο παρελθόν μου και αυτό δεν αλλάζει, έστω κι αν κλονίζει το παρόν μου... Όχι δεν θα ανταποκριθώ στο κάλεσμά του ανταποδίδοντας το χαμόγελο, δεν θα τον καλωσορίσω, ούτε καν θα τον ξανακοιτάξω! Μα... ήταν ανάγκη να

βρεθεί εδώ... να μου χαλάσει τη διάθεση... να με κάνει να τρέμω σύγκορμη... να με γυρίσει τόσο πίσω στον χρόνο;

Ήπια μονορούφι το υπόλοιπο ποτό μου και έδωσα το άδειο ποτήρι στον Στέφανο για να το ακουμπήσει στο τραπέζι. Σχεδόν ενστικτωδώς άναψα τσιγάρο, προσπαθώντας να απασχολήσω με κάτι τα χέρια μου, ώστε να κρυφτεί αυτό το προδοτικό τρέμουλο από τους άλλους και ιδιαίτερα από τον Στέφανο που ήταν τόσο κοντά μου! Η φωνή της Μαίρης δίπλα μου, καθώς μου απεύθυνε τον λόγο ήρθε για μένα ως μάννα εξ ουρανού, επαναφέροντάς με κάπως στην πραγματικότητα της παρέας μου, βοηθώντας με έτσι να απομακρυνθώ από ενθύμια και παλιές φαντασιώσεις, που η παρουσία του άρχισε να πλημμυρίζει το μυαλό μου:

– Άννα, τί θα έλεγες; Συμφωνείς; Μα... τί σκέφτεσαι; Πού κοιτάξεις;

– Ε... τίποτε, τίποτε! είπα βιαστικά, χαμογελώντας ελαφρά και κάπως αμήχανα που δεν κατάλαβα την ερώτηση!

– Ε... ναι... συμφωνώ, δεν έχω αντίρρηση, απάντησα όπως-όπως κοιτώντας τους έναν-έναν στα χείλη, μήπως, ξεκλέβοντας κάποια λέξη, καταλάβω περί τίνος πρόκειται.

– Ήμουν σίγουρος πως θα έσπευδες να τοποθετηθείς θετικά σε μια τέτοια πρόταση! άκουσα τον Στέφανο να λέει, παίρνοντας τρυφερά το χέρι μου στο δικό του, χωρίς δυστυχώς να με διαφωτίζουν τα λόγια του ως προς το περιεχόμενο του θέματος που ασπάστηκα.

Παρά τον κίνδυνο να εκτεθώ στην παρέα, το πάθημα δεν μου έγινε μάθημα, καθώς το άψογο παρουσιαστικό εκείνου του άνδρα συνέχιζε να τραβάει σαν μαγνήτης το βλέμμα μου και να κερδίζει σιγά-σιγά τον θαυμασμό μου! Όμορφος και κομψός όπως πάντα! Μου

ήταν εντελώς αδύνατο τελικά να προσποιηθώ πως δεν υπήρχε, πως δεν με κοιτούσε... Και το αποκορύφωμα της κατάστασης όπου περιήλθα εξαιτίας του, χαρακτηρίστηκε από έναν οξύ πόνο στο ύψος της καρδιάς μου, όταν παρατήρησα μια ψηλόλιγνη ανοιχτόχρωμη νεαρή γυναίκα να φτάνει δίπλα του και ακουμπώντας τον στο μπράτσο να του προσφέρει από το πιάτο της. «Α... μάλιστα... συνοδεύεται... Τώρα ολοκληρώθηκε η εικόνα...» σχολίασα με ειρωνεία αλλά και με κάποια ανεξήγητη πίκρα...

Ο Μάρκος δεν ήταν από τους άνδρες που έμεναν μόνοι για πολύ. Το γνώριζα αυτό πολύ καλά. Ήταν, λοιπόν, εδώ με τη συντροφιά του όπως άλλωστε κι εγώ με τον σύζυγο μου. Τα πράγματα ήταν απλά και ξεκάθαρα. Μόνο που εγώ παρασύρθηκα από τη συννεφιασμένη, γεμάτη μυστήριο θάλασσα των ματιών του, και ετοιμαζόμουν ακούσια για την εξερεύνησή της... «Ω... τρελή... Μα τί έβαλες με το μυαλό σου; Απερίσκεπτη... Τί τόλμησες να σκεφτείς; Πώς επιτρέπεις σ' αυτήν την παράλογη ζήλια να υπερβεί τη λογική σου;» επέπληξα την κακή μου φύση, επιστρατεύοντας ακόμη και τη ντροπή που κάθε αληθινός χαρακτήρας διαθέτει, και προκειμένου να δώσω τέλος στο θέαμα που με χαλούσε, άρπαξα κυριολεκτικά τη Μαίρη από το χέρι και βγήκαμε στο προαύλιο. Είχα ανάγκη για καθαρό αέρα.

– Βγαίνουμε λίγο έξω; Τα μάτια μου δάκρυσαν από τον καπνό! της είπα, δικαιολογώντας με λίγα λόγια την πράξη μου.

– Ναι, πράγματι, έχει πολύ καπνό μέσα, συμφώνησε και συνέχισε:

– Με την ευκαιρία, πες μου, πώς σου φάνηκε το καινούργιο μου φλερτ; Τον γνώρισα την περασμένη

εβδομάδα στο γυμναστήριο. Παρεμπιπτόντως, έχεις να πατήσεις πάνω από δέκα ημέρες, σωστά;

– Σωστά, σωστά! είπα και γέλασα δυνατά, ώστε να καλυφτεί το λαχάνιασμα της φωνής μου. Κάτι υποχρεώσεις που ανέβαλα συνεχώς, μαζεύτηκαν και έπρεπε επιτέλους να διευθετηθούν, αυτό είναι όλο. Άλλωστε, ήσουν και συ απασχολημένη, κάνω λάθος; της αντιγύρισα με ψεύτικη ειρωνεία.

– Καθόλου...!, συμφώνησε και μου 'κλεισε το μάτι όλο σημασία. Λοιπόν, δεν μου είπες ακόμη τη γνώμη σου, ξέρεις πως πάντα μ' ενδιαφέρει!

– Από εμφάνιση... πολύ καλός, και με χαρούμενη διάθεση, δεν άφησε χορό για χορό. Έξω καρδιά ο τύπος, ναι..., ναι, ταιριάζει στο στιλ σου, εγκρίνω φιλενάδα!

Γελάσαμε και οι δυο δυνατά.

– Αλήθεια, Άννα, είδες ποιός είναι μέσα;

– Όχι, ποιός...; Δεν είδα.... Δεν καταλαβαίνω, για ποιον λες; βιάστηκα να απαντήσω, ενώ μέσα μου έτρεμα για την απάντησή της.

– Ο Μάρκος, συνοδευόμενος από μια ξανθή αιθέρια παρουσία! Μα σίγουρα δεν τον είδες; Μου κάνει εντύπωση, γιατί πέρασε ακριβώς από δίπλα μας κάνα-δυο φορές για να σε ριβιστεί.

– Όχι... ποιός Μάρκος... δεν είδα τίποτε...

– Τί «ποιός Μάρκος»; Ο γνωστός, ο δικός σου! Τον ξέχασες; Εντυπωσιακός, καλοντυμένος, δεν άλλαξε καθόλου! Με μια λέξη, υπέροχος!

– Ναι, ναι, κατάλαβα, απλά... δεν τον πρόσεξα...

Ένωσα περικυκλωμένη από παντού.

– Προφανώς, Μαίρη μου, θα είναι καλεσμένος της Έλεν. Γιατί σου έκανε εντύπωση το γεγονός;

– Δεν μου έκανε εντύπωση αυτό, απλά το ότι είχαμε να τον δούμε από τότε, θυμάσαι; Τότε που ήσουν έτοιμη

να τον αρραβωνιαστείς, γι' αυτό το λέω! Ήθελα να δω αν σου μίλησε, αν σε χαιρέτισε, έτσι από περιέργεια, τί άλλο; Πού να ήταν εξαφανισμένος τόσα χρόνια;

– Μα... πού να ξέρω... Εγώ δεν τον είδα καν! Τέλος πάντων, παλιές ιστορίες, ποιός ασχολείται πια;

Έκοψα την σκέψη της, για να περιορίσω τις διαστάσεις του θέματος, κρύβοντας την έξαψή μου ακόμη και από τη Μαίρη, την παιδική μου φίλη.

– Σίγουρα, συμφωνώ απολύτως! Άλλωστε τα πισωγυρίσματα δεν είναι του χαρακτήρα μας... Η επανασύνδεση με τον ίδιο άνδρα, εκτός του ότι δηλώνει ηττοπάθεια, είναι και ψυχοφθόρα! Τί μπορεί να έχει τώρα, που δεν είχε τότε; Είναι ματαιόδοξο και θλιβερό να αναμασάει κανείς τα ίδια και τα ίδια! Στο τέλος καταντάει να ανέχεται καταστάσεις και συμπεριφορές άσχημες και ταπεινωτικές! Το δις εξαμαρτείν, άλλωστε, ουκ ανδρός σοφού και στην περίπτωση μας, ου γυναικός σοφής, το δηλώνει καθαρά και η ρήση του αθάνατου αρχαιοελληνικού πνεύματος! Το μόνο θετικό, αν μπορείς να το πεις θετικό, είναι ότι γνωρίζεις κάπως τα υπέρ και τα κατά του χαρακτήρα του. Δεν βρίσκεσαι, λοιπόν, έτσι εύκολα προ εκπλήξεων τόσο δυσάρεστων, όσο και ευχάριστων.

– Εντάξει, εντάξει, Μαίρη μου, σ' ευχαριστώ που μου θυμίζεις τις βασικές αρχές του «καταστατικού» μας! Συμφωνώ και επαυξάνω!

Γελάσαμε και οι δύο τρανταχτά, αδιαφορώντας για το αν ακουγόμαστε, απολαμβάνοντας η μια το κέφι της άλλης· με το δικό μου κέφι, όμως, να μην είναι και στα καλύτερά του, αφού μια σκιά από το παρελθόν με γύρισε πίσω, σ' εκείνα τα χρόνια που νόμιζα ότι η ζωή μόνο ωραία μπορούσε να είναι! Έτσι επανερχόμενη πρώτη στην πραγματικότητα, πρόσθεσα:

– Μήπως να πηγαίναμε προς τα μέσα; Θα μας φάχουν τα αγόρια μας, πιάσαμε τη φιλοσοφία και αφήσαμε τη διασκέδαση!

Προχώρησα προς την πόρτα, μη βρίσκοντας πια νόημα στο να καθόμαστε έξω. Η παρουσία του, έτσι και αλλιώς, ήταν παντού, μεταφερόταν ακόμη και στη βεράντα διαμέσου της ίδιας μου της φίλης... Ένα μόνο πράγμα θα με έσωζε απ' αυτόν: να χαλιναγωγήσω τον πανικό μου και να τον αντιμετωπίσω, απαλλαγμένη από υστερίες και εμπάθειες.

Στην πόρτα πέσαμε, κυριολεκτικά, πάνω στον Στέφανο. Έβγαινε κρατώντας δυο ποτήρια στο χέρι, φάχνο- ντας για μένα. Τον αγκάλιασα τρυφερά παίρνοντας το ποτήρι, και σπρώχνοντάς τον ελαφρώς, τον κατηύθυνα στο κέντρο του χορού. Ένωθα κάπως καλύτερα. Έχο- ντας ήδη ξεπεράσει το πρώτο σοκ, τώρα λειτουργούσα πιο ήρεμα, πιο θετικά. Θα μπορούσα να πω: «Εντάξει, τον συνάντησα μετά από τόσο καιρό, δεν ήταν δα και τραγικό και ούτε εντελώς αφύσικο ασφαλώς!» Πάντα υπάρχει η πιθανότητα να πέσει κανείς πάνω σε έναν πρώην του· αν είναι κάθε φορά να αντιδρούμε έτσι, θα είχε τρελαθεί ο μισός πληθυσμός της γης! Θα φταίει μάλλον το ότι δεν τον είχα ξανασυναντήσει ποτέ από τότε...

Πράγματι, δεν είχε τύχει να τον δω ούτε από μακριά και θεώρησα ευτύχημα αυτό το γεγονός, αφού με βοή- θησε να τον ξεπεράσω πιο γρήγορα. Όταν κάποιος είναι συνέχεια μπροστά σου, έστω και υποσυνείδητα σε υποβάλλει σε σκέψεις και σε χιλιάδες ερωτημα- τικά για τα συναισθήματά του. Η απουσία του, όμως, αποστασιοποιεί αρκετά το πρόβλημα, μεταθέτοντάς το από την πραγματική διάσταση σε μια άλλη, φαντα- στική. Με άλλα λόγια, η φιγούρα του ξεθωριάζει σιγά-

σιγά, εφόσον δεν ανανεώνεται. Στη συνέχεια ο αρχικός πόνος απαλύνεται με το πέρασμα του χρόνου, συνηθίζοντας πιο εύκολα την απουσία του, μέχρις ότου ο ίδιος ο χωρισμός σου γίνει πια μια πραγματικότητα. Και όλοι γνωρίζουμε πως η δύναμη της συνήθειας, ειλικρινά, είναι μεγάλη υπόθεση.

Ασφαλώς δεν θα προσποιηθώ πως η αναστάτωση που μου προκάλεσε απόψε ο Μάρκος ήταν εντελώς αφύσικη. Το αντίθετο, ως ένα σημείο θα μπορούσε να θεωρηθεί φυσιολογικότατη. Ήμουν ερωτευμένη, έζησα μαζί του ένα τρελό πάθος, στιγμές σαν και αυτές που μόνο στα όνειρα ή στο σινεμά, μπορεί κανείς να δει. Ήμασταν, όπως λένε, «πλασμένοι ο ένας για τον άλλον»... Φτάσαμε μέχρι την πρόταση γάμου, την οποία δέχτηκα, ασχέτως αν δεν πραγματοποιήθηκε, τελικά ευτυχώς για μένα, ποτέ. Λίγο μετά ήρθε το τέλος της ιστορίας, ένα τέλος καταστροφικό, που αποτέφρωσε κάθε τι όμορφο. Από εκείνη τη νύχτα δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να τον ξαναδεί. Βέβαια, για ένα μικρό διάστημα μάθαινα νέα του από τους κοινούς μας φίλους και άκουγα τη φωνή του στο τηλέφωνο να προσπαθεί να με μεταπείσει, μάταια όμως...

Στη συνέχεια εγώ στάθηκα πολύ τυχερή, γιατί σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα από τον χωρισμό μας, γνώρισα τον Στέφανο. Ήταν ακόμη τομεάρχης στην τράπεζα και καθώς είχα ένα πρόβλημα με το συνάλλαγμα –θα ταξίδευα στο εξωτερικό– προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Και αυτό ήταν! Έρωτας κεραυνοβόλος! Μου πρότεινε να βγούμε για φαγητό το ίδιο βράδυ, και εγώ εκείνο το βράδυ, στο δείπνο, τον προσκάλεσα για έναν καπουτσίνο στη ρομαντική Φλωρεντία! Έκανα την πρόσκληση περισσότερο για να δω τα όρια του και πραγματικά με εξέπληξε όταν δέχτηκε και

με μεγάλη ευκολία μπήκε στη διαδικασία να αναζητά δικαιολογίες για να πάρει άδεια. Λοιπόν, το πείραμα πέτυχε! Είχε δηλαδή κι αυτός μέσα του την ίδια τρέλα με μένα.

Και στο ταξίδι αποδείχτηκε ότι ταιριάζαμε. Χωρίς αμφιβολία ήταν ένας άνδρας για μένα... Έτσι, το δυνατό συναίσθημα και η αμοιβαία έλξη μας οδήγησαν πιο γρήγορα απ' ό,τι περιμέναμε στην εκκλησία. Θα έλεγα πως έτυχαν στη ζωή μου δύο μεγάλοι έρωτες και ο ένας ήρθε ακριβώς μετά τον άλλον.

Όταν βγαίνει κανείς από ένα έντονο πάθος, σαφώς στενοχωρημένος και απογοητευμένος, δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο για να τον αναζωογονήσει από ένα νέο αίσθημα εξίσου δυνατό και μεγάλο. Μια δεύτερη αγάπη που θα παραμερίσει την πρώτη και θα σβήσει την ανάμνησή της ευκολότερα. Ασφαλώς είναι δύσκολο να συμβεί, ειδικά όταν έχει κανείς πληγωθεί και είναι πλέον καχύποπτος και διστακτικός να ξεδιπλώσει την καρδιά του σε μια νέα γνωριμία. Γι' αυτόν τον λόγο και οι αμέσως επόμενες σχέσεις είναι χλιαρές και αμφιβόλου συναισθηματικής ειλικρίνειας, φτιαγμένες για να βοηθούν στο να ξαναβρεί κανείς τη χαμένη του αυτοπεποίθηση, για να ξεπεράσει πιο εύκολα, πιο ανώδυνα, τα δύσκολα του χωρισμού. Θεωρούνται, θα τολμούσα να πω, καταδικασμένες, γιατί όταν απ' το μυαλό και την καρδιά δεν έχει φύγει ακόμη κάθε ίχνος του προηγούμενου μεγάλου έρωτα, πώς θα εκτιμηθούν σωστά οι τυχόν αρετές του επόμενου; Έτσι μάλλον περνάει απαρατήρητος, χωρίς να φταίει κανείς γι' αυτό.

Εγώ σ' αυτό το σημείο υπήρξα πραγματικά τυχερή: από τη μία ο εγωισμός μου, που μου απαγόρευε αυστηρά να απασχολήσω ξανά τη σκέψη μου με τον Μάρκο –αφότου βέβαια είχε περάσει το σοκ του πρώ-

του καιρού και ξαναβρήκα τη διάθεση για νέες γνωριμίες— και από την άλλη η δυνατή προσωπικότητα του Στέφανου που με ταρακούνησε για τα καλά.

Και εδώ οφείλω να ομολογήσω ότι πραγματικά δεν μπήκα ποτέ στη διαδικασία να κάνω συγκρίσεις του ενός άνδρα με τον άλλον. Έθαψα στην κυριολεξία τον Μάρκο στα κατάβαθα του μυαλού μου και δεν ξεστόμισα ποτέ εκφράσεις του τύπου «ο Μάρκος θα έκανε έτσι...» ή «θα αντιδρούσε διαφορετικά...» ή «θα μου πρόσφερε περισσότερο...» Χωρίσαμε, πόνεσα αρκετά, τελεία! Τίποτε άλλο γι' αυτόν, ποτέ πια! Οι συγκρίσεις, εκτός του ότι θα ήταν επώδυνες, θα εμπόδιζαν συνάμα την απομάκρυνση της σκέψης από τα ίδια και τα ίδια. Άλλωστε, κάθε άνθρωπος έχει τον δικό του χαρακτήρα και τη δική του συμπεριφορά. Σ' αυτό είναι που πρέπει να μένει κανείς και αυτό ακριβώς να κρίνει. Η σύγκριση του τρόπου και του στιλ του προηγούμενου με τον επόμενο είναι, τουλάχιστον για μένα, ματαιοδοξία, που, αν μη τι άλλο, φέρνει πόνο και δεν αφήνει την πληγή να επουλωθεί. Επιστρατεύοντας, λοιπόν, κάθε εσωτερική μου αξία, έκανα τον Μάρκο απώτερο παρελθόν και άνοιξα καλοπροαίρετα την αγκαλιά μου στον Στέφανο.

Και ενώ η σκέψη μου ήταν απορροφημένη με τέτοιου είδους συλλογισμούς, το βλέμμα μου, εντελώς μηχανικά, τον έφαχνε μέσα στο υπερβολικά μεγάλο σαλόνι της βίλας των φίλων μας... Δεν φαινόταν πουθενά... «Λήξη συναγερμού για την ώρα», μονολόγησα ευχαριστημένη, εκπνέοντας με ανακούφιση. Μακάρι να είχε φύγει! Μακάρι να μην εμφανιστεί ποτέ ξανά στα μάτια μου! Μα... πώς με πρόδωσε έτσι ο εαυτός μου; Πανικοβλήθηκα σε απίστευτο βαθμό και προς

στιγμήν έχασα τον αυτοέλεγχό μου. Το ευτύχημα ήταν ότι δεν το κατάλαβε κανείς και, κυρίως, ο Στέφανος.

– Τί λες, καθόμαστε για λίγο;

Η φωνή του Στέφανου με επανέφερε στην πραγματικότητα.

– Ναι, ναι, φυσικά, ας καθίσουμε!

Και σχεδόν αμέσως του ψιθύρισα στο αφτί, αφού πρώτα ανασηκώθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να τον φτάσω, πως επιστρέφω σε ένα λεπτό. Είχα ανάγκη να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου, που το αισθανόμουν πρησμένο λες και έκλαιγα ώρες, και στη συνέχεια να φρεσκάρω το μακιγιάζ μου. Και πράγματι, ήταν τόσο ανακουφιστικό το ταμποναρισμένο νωπό χαρτί, καθώς μου μετέδιδε τη δροσιά του στο μέτωπο και στους κροτάφους, όταν το ακούμπησα.

Βγαίνοντας από το μπάνιο, λίγες στιγμές αργότερα, είχα πιστέψει πως η αναμπουμπούλα είχε περάσει και τώρα το μόνο σημαντικό ήταν να χαρώ την υπόλοιπη βραδιά. Βρήκα, μάλιστα, την τόλμη να δώσω λίγο ακόμη θάρρος στον εαυτό μου, με ένα ελαφρό μειδίαμα στα χείλη και με γοργά, όλο ζωντάνια, βήματα ξεχύθηκα προς τον διάδρομο που οδηγούσε στο σαλόνι. Όμως, ακόμη καλά-καλά δεν είχα διαβεί την πόρτα που χώριζε τους δύο χώρους, όταν μια ανδρική σιλουέτα μου έκλεισε τον δρόμο! Χωρίς να σηκώσω τα μάτια μου, προσπάθησα να αποφύγω την επερχόμενη σύγκρουση δίνοντας στο σώμα μου ελάχιστη κατεύθυνση προς τα δεξιά, αλλά, προς το ίδιο σημείο κινήθηκε και η ανδρική φιγούρα, εμποδίζοντάς μου ξανά την έξοδο! Τότε, ανακλαστικά, έκανα να στραφώ προς τ' αριστερά, όμως κάτι η κεκτημένη ταχύτητα, κάτι η στενότητα του χώρου, μ' έριξαν πάνω στο σώμα του

συνδιεκδικητή της εισόδου! Ντροπιασμένη κάπως από το αποτέλεσμα, γέμισα τα πνευμόνια μου με αέρα, προκειμένου να του εκφράσω την συγγνώμη μου, όταν μια ευγενικά αρρενωπή μυρωδιά πλημμύρισε τις αισθήσεις μου... Τόσο ευχάριστη, όσο όμως και... γνώριμη! Δρώντας εντελώς μηχανικά, σήκωσα τα μάτια προς το πρόσωπο του ψηλού άνδρα, που εξ αιτίας της απροσεξίας μου, βρέθηκα στην αγκαλιά του, και πάγωσα μονομιάς, τόσο εγώ, όσο και το χαμόγελό μου! Δεν ήταν απλώς ένας γνωστός μου, ήταν αυτός! Ήταν ο Μάρκος... και... ήταν κυριολεκτικά σε απόσταση αναπνοής... Εξαπατήθηκα από το ανόητα βιαστικό μου συμπέρασμά, πως είχε φύγει και τόλμησα να ξεμοναχιαστώ, ενώ στο σπίτι είχε κάνει την εμφάνισή του ο «κακός λύκος».

Ένωσα να κόβεται η αναπνοή μου και η καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή και τόσο δυνατά που σίγουρα θα ακουγόταν ως το σαλόνι. Πώς με αναστάτωνε έτσι η παρουσία του; Πώς με έκανε να τα χάνω; Κάτι παρόμοιο δεν μου είχε συμβεί με κανέναν άλλον άνδρα, ποτέ! Άλλα και η δική του ροδαλή απόχρωση φαινόταν κάπως πιο έντονη από συνήθως. Ίσως, βέβαια, να ήταν από το ποτό, αλλά, μήπως... ήταν και από την παρουσία μου; Άραγε να νιώθουν και οι άνδρες παρόμοια σε ανάλογες περιπτώσεις; Να συγκλονίζονται τόσο από μια τυχαία συνάντηση μετά από χρόνια; Να νομίζουν πως χάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους, στην ανάμνηση του παλιού τους έρωτα; Να τρέμουν τα χέρια τους, κάθε φορά που η ματιά τους αγγίζει το περίγραμμα μιας γνώριμης σιλουέτας; Η προσδοκία και μόνο της θετικής απάντησης επέφερε μια γλυκιά θολούρα στο πανικοβλημένο μου μυαλό. Όμως δεν ήταν η στιγμή για χαλαρές σκέψεις· με άλλα

λόγια, έπρεπε να απομακρυνθώ άμεσα από αυτή τη θέση!

Χωρίς να περιμένω ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω, πετάχτηκα προς τα πίσω, αφήνοντας έτσι ένα κενό ασφαλείας ανάμεσά μας. Με κοιτούσε βαθιά μέσα στα μάτια, μ' ένα ύφος ανάμικτο από θαυμασμό και ενδιαφέρον, που άφηγε να εννοηθεί ότι απολάμβανε την ξαφνική συνάντησή μας με όλο το το είναι. Η ολοφάνερη χαρά του με τρόμαξε ακόμη περισσότερο, αφού έφερε μια δυνατή απάντηση στην τρελή αγωνία μου, επιβεβαιώνοντάς με πως δεν του ήμουν πια εντελώς ξένη.

– Άννα... Άννα μου! έσπασε πρώτος τη σιωπή κοιτάζοντάς με ευθεία στα μάτια ενώ στα χείλη του χαράχθηκε ένα γλυκό χαμόγελο.

Θαμπωμένη από την ύπαρξή του, δεν απάντησα. Άλλωστε δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη...

– Άννα, πώς είσαι...; Είσαι καλά; συνέχισε με έκδηλο ενδιαφέρον. Τί κάνεις; Πώς περνάς...;

– Καλά... καλά, μια χαρά..., κατάφερα επιτέλους να φιθυρίσω.

– Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω, χαίρομαι που είσαι καλά...! Και ειλικρινά δείχνεις τόσο όμορφη...!

Το κομπλιμέντο για την εμφάνισή μου έστειλε μια γλύκα ονειρική σε κάθε μόριο του κορμιού μου...

– Πες μου, πώς περνάς, είσαι ευτυχισμένη; Ονειρευόμουν επί χρόνια τη στιγμή που θα σε ξανάβλεπα, και τώρα να 'σαι μπροστά μου! είπε και με μια ήρεμη κίνηση πήρε τα χέρια μου μες στα δικά του, λες και ήταν η πιο φυσική κατάσταση του κόσμου!

Αιφνιδιάστηκα και σαν τρομαγμένο πουλί τα τράβηξα τόσο απότομα, και με τέτοια δύναμη, που παραπάτησα ολόκληρη προς τα πίσω· ίσως να είχα πέσει

αν δεν με συγκρατούσε και πάλι εκείνος με περισσή ψυχραιμία, πιάνοντάς με από τους ώμους και βοηθώντας με να ισορροπήσω.

– Σε παρακαλώ, άφησέ με!... Μα, τί κάνεις; του φώναξα, αγανακτισμένη από τη θρασύτητά του να επιδιώκει την όποια επαφή μας, αποδιώχνοντας έτσι, για δεύτερη φορά, το άγγιγμά του, μέσα σε ελάχιστο χρόνο.

Ταυτόχρονα έλεγξα με αγωνία τον διάδρομο μήπως είχαμε γίνει θέαμα στα μάτια κάποιου γνωστού.

– Μα τί έπαθες; Προς στιγμήν νόμισα πως θα έπεφτες! Ηρέμησε! Ώστε, δεν χάρηκες καθόλου που με είδες;

– Χάρηκα, χάρηκα... Σε παρακαλώ όμως, τώρα... πρέπει να πηγαίνω..., είπα κάπως αδιάφορα και ξεκίνησα να φύγω νιώθοντας τα πόδια μου βαριά και δυσκίνητα.

Όμως ο Μάρκος επιμένοντας, βιάστηκε να πει:

– Άννα, ένα λεπτό, περίμενε λίγο...

– Δεν μπορώ... άλλωστε δεν είναι... δεν πρέπει...!

– Καταλαβαίνω, όμως θα ήθελα να...

– Πρέπει να φύγω...!

– Άννα, ας πάμε για έναν καφέ αύριο, σε παρακαλώ, το θέλω μέσα από την ψυχή μου, απλά να ανταλλάξουμε τα νέα μας και να...

– Δεν είσαι καθόλου καλά! Όχι, δεν γίνονται αυτά τα πράγματα...

– Μα γιατί; Εγώ σε νιώθω ακόμη σαν δικό μου άνθρωπο, και θεωρώ ότι...

– Με τίποτε δεν είμαι δικός σου άνθρωπος, αντίθετα είμαι πλέον κάποιου άλλου! Σου διαφεύγει μάλλον πως είμαι παντρεμένη, και ήδη μου δημιουργείς πρόβλημα!

– Κάθε άλλο! Το γνωρίζω! Ήταν για μένα το χειρότερο γεγονός που συνέβη στη ζωή μου! Για ημέρες ολόκληρες καταπονούσα τον εαυτό μου, για να τον εκδικηθώ που δεν μπόρεσα να σε κρατήσω και μου έφυγες. Με άφησες και παντρεύτηκες έναν άλλον! Πώς είναι δυνατόν να με ξέχασες τόσο γρήγορα; Πώς είναι δυνατόν να αγάπησες κάποιον άλλον, αφού εγώ ήμουν το άλλο σου μισό;

– Και όμως, όλα γίνονται. Ουδείς αναντικατάστατος. Α, και... μια που το έφερε η κουβέντα, εσύ ήσουν αυτός που κατέστρεψε τη σχέση μας και όχι εγώ! Ξέρεις, δεν είναι και τόσο κακό να αναλαμβάνεις τις ευθύνες σου που και που. Θα σε έκανε καλύτερο άνθρωπο. Γιατί, πώς να το κάνουμε, για κάποια πράγματα φταις εσύ και μόνον εσύ, και όσο κι αν κατηγορείς τους άλλους, δεν αλλάζει τίποτε... Η αλήθεια είναι αλήθεια, και όποιος τη γνωρίζει δεν πείθεται από τις προσπάθειές σου για μετατόπιση ευθυνών!, είπα με ύφος απρόσιτο και κάνοντας ξανά ένα βήμα, πιο αποφασιστικό αυτή τη φορά, δεξιότερα, προσπάθησα να προσπεράσω τον όγκο του.

Όμως ο Μάρκος δεν το έβαλε κάτω έτσι εύκολα, και τραβώντας με δυνατά από το μπράτσο με έφερε ακόμη πιο κοντά του. Προς στιγμήν νόμισα πως θα χαθώ μέσα στα μάτια του, πως θα βουλιάξω μέσα σε μια θάλασσα αγριεμένη... Ανήμπορη να αντιδράσω αφέθηκα στο βλέμμα του, πράγμα που το κατάλαβε και το εκμεταλλεύτηκε δεόντως, ψιθυρίζοντας μου γλυκά:

– Σε σκεφτόμουν συνεχώς, δεν σε ξέχασα ούτε μια στιγμή. Σε αισθανόμουν κοντά μου όλη τη διάρκεια της ημέρας και πολλές φορές ήμουν τόσο τυχερός που ερχόσουν και στα όνειρά μου! Σε παρακαλώ, μη φεύ-

γεις, πάμε στον κήπο να τα πούμε λίγο... Έλα... μια που βρεθήκαμε μετά από τόσον καιρό και μετά από τόση αγάπη, μας αξίζουν πιστεύω δύο-τρία λεπτά, ίσα-ίσα να πούμε τα νέα μας, δηλαδή... Τί άλλο...!

– Ασφαλώς θα αστείεύεσαι! Σου επαναλαμβάνω ότι δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Επιτέλους κατάλαβε ότι δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο!

– Μα... γιατί; Δεν βρίσκω πού είναι το κακό, δυο παλιοί φίλοι είμαστε. Τίποτε πονηρό, τίποτε πιο απλό από μια αγνή φιλία. Εκτός κι αν φοβάσαι μήπως παρεκτραπείς όταν βρεθούμε μόνοι, μήπως σου ξεφύγουν λόγια και πράξεις που καταπίεζες μέσα σου τόσα χρόνια.

Προφέροντας τα τελευταία λόγια χαμογέλασε πονηρά, πράγμα που με εξαγρίωσε εντελώς!

– Εσύ πια έχεις αποθρασυνθεί τελείως, και βέβαια φταίω εγώ που κάθομαι και ακούω όλα αυτά τα... τα...!

– Εντάξει, ηρέμησε, δεν το είπα στα σοβαρά! Αλλά ομολογώ ότι θα με έκανε πανευτυχή μια τέτοια συμπεριφορά σου!

Τον αγριοκοίταξα με μάτια που πετούσαν φωτιές και πριν προλάβω να του απαντήσω ανάλογα, βιάστηκε να δικαιολογηθεί, έχοντας πάρει ένα ψεύτικα ικετευτικό ύφος που τον έκανε να δείχνει αστείος:

– Έλα, ένα αστειάκι είπα! Μη μου καταλογίζετε κακό, κυρία, δεν θα επαναληφθεί, σας το υπόσχομαι! Ω... μα χαμογέλασε λίγο, μην είσαι τόσο σκληρή απέναντι μου. Μου 'χει λείψει απίστευτα το γέλιο σου, και είμαι έτοιμος να κάνω οτιδήποτε προκειμένου να σε βλέπω να γελάς! Ελπίζω να μην έχεις χάσει το χιούμορ σου, θα ήταν...

– Απ' ό,τι θυμάμαι, εσύ έκανες τη μία προσπάθεια μετά την άλλη για να μου το διαλύσεις, αλλά το

Ξαναβρήκα σύντομα, οφείλω να ομολογήσω, ευτυχώς! Και για να μην μου ξανασυμβεί κάτι ανάλογο, αποφάσισα πια ν' αποφεύγω τις κακοτοπιές καθώς και τις κάθε είδους καταχρηστικές συναναστροφές! Σε παρακαλώ, μπορώ τώρα να φύγω;

– Και τα πέντε λεπτά στον κήπο που λέγαμε; μου θύμισε και συνέχισε, δίνοντας ο ίδιος την απάντηση:

– Εντάξει, εντάξει, καταλαβαίνω, δεν γίνεται να κάνεις κάτι τέτοιο όταν υπάρχουν τόσοι γνωστοί τριγύρω και ασφαλώς κι ο άνδρας σου. Κατανοώ τη θέση σου, κινδυνεύεις να παρεξηγηθείς. Ίσως ακόμη-ακόμη, να σου έχει απαγορευθεί κάθε επαφή με φίλους αρσενικού γένους, και να σου 'χουν περιοριστεί δικαιώματα, όπως η ελευθερία κινήσεων του πολίτη! Και εδώ πρέπει να δώσεις μεγάλη προσοχή, γιατί η καταπίεση που δέχεσαι...

– Ουφ! Επιτέλους σταμάτα, δεν ξέρεις τι λες! Γιατί δεν βάζεις με το μυαλό σου το αυτονόητο; Δεν θέλω να έρθω, δεν θέλω να πάω πουθενά μαζί σου, ούτε καν πέντε βήματα! Και εδώ βρεθήκαμε άθελά μου, ενώ εσύ μάλλον μου είχες στήσει καρτέρι! Και όσο για εκφράσεις του τύπου «φίλος» ή «φιλία», μην τις επικαλείσαι καθόλου, γιατί δεν είσαι φίλος! Η φιλία είναι μια καθημερινή υπόθεση, έχει να κάνει με την ανάγκη για αμοιβαία εμπιστοσύνη και αλληλοεκτίμηση, καθώς και με τη συχνή επαφή για ανταλλαγή απόψεων, μυστικών και άλλων προσωπικών δεδομένων! Με σένα υπήρχε μια σχέση περίπου ανάλογη, μόνο για ένα συγκεκριμένο διάστημα σε κάποιο μακρινό παρελθόν. Πλέον είμαστε απλά γνωστοί εξ όψεως, που δεν έχουν τίποτε, μα τίποτε, πιστεψέ με, να πουν!

Έχοντας ανακτήσει κάπως την αυτοκυριαρχία μου, ένιωθα πιο δυνατή απέναντι στο έντονα σαγηνευτικό

του βλέμμα και πιο ικανή πια να αντέξω τη μυρωδιά του κορμιού του... Και ενώ μέσα μου η καρδιά μου επέμενε στον τόσο γοργό ρυθμό της, εξωτερικά φορούσα μια απρόσιτη και αδιάφορη μάσκα. Το δίχως άλλο, τον αντέκρουσα με αξιοθαύμαστο σθένος, αν σκεφτεί κανείς ότι λίγο πριν ήμουν έτοιμη να καταρρεύσω στα πόδια του από το ταρακούννημα που δέχτηκα με την επανεμφάνισή του! Η πολιορκία του, όμως, δεν φαινόταν να παίρνει τέλος, πράγμα πολύ επικίνδυνο, αφού εκτός των άλλων, είχα και το άγχος μήπως μας πάρει είδηση κανένας.

– Αντίθετα με όλα αυτά που προσπαθείς να πεις, η συμπεριφορά σου και τα μάτια σου μαρτυρούν άλλα.

– Άλλα; Και ποιά είναι αυτά «τα άλλα» που εσύ κατάλαβες με την πρώτη ενώ εγώ ακόμη όχι;

– Κατ' αρχάς, το βασικότερο όλων, ότι δεν σου είμαι καθόλου αδιάφορος –μη με διακόψεις. Σε ξέρω απ' έξω κι ανακατωτά, αρκεί να κοιτάξω για μια στιγμή βαθιά στα μάτια σου και μπορώ να περιγράψω με μεγάλη επιτυχία τα συναισθήματά σου. Θα έλεγα λοιπόν με βεβαιότητα ότι σε συγκλόνησε η παρουσία μου. Το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή μέσα στο σαλόνι, αλλά σιγουρευτήκα τώρα, σ' αυτό εδώ το μικρό μας «τετ α τετ»...

– Λοιπόν, αγαπητέ Μάρκο, παρατηρώ ότι έχεις μαντικές ικανότητες! Φαντάζομαι πως θα τις απέκτησες τώρα τελευταίως, γιατί αν τις είχες από εκείνον τον καιρό, θα γνώριζες εκ των προτέρων ότι θα γινόμουν έξαλλη αν μάθαινα πως ο άνδρας που ισχυρίζεται πως μ' αγαπάει τρελά, είχε κρυμμένο ένα τέτοιων διαστάσεων μυστικό! Επίσης, θα μάντευες πόσο αδιάφορος μου είσαι πια και πόσο μακρινό είναι εκείνο το παρελθόν!